

Aquestes escenificacions es van estenen. I gràcies a l'acció de benedictins i cistercencs que cerquen la manera entenedora i eficaç de catequitzar la gent senzilla i inculta del poble, tot plegat origina el muntatge que ara en diem «PESSEBRE». Muntatge que rep un fort impuls amb la popularització que sant Francesc d'Assís en fa amb la seva Celebració Eucarística enmig d'un bou i una mula en una establia al bosc de Castro Greccio.

Va passant el temps i el «Pessebre» és una de les formes populars més reeixides quant a oferir al poble la contemplació del misteri històric de Nadal, contemplació a partir de la qual es pot penetrar el pla salvífic de Déu.

En aquest sentit em plau recordar una bella tradició de la Provença: A cada pessebre, —com intuïnt el valor de la contemplació per captar el Do de Déu—, colloquen entre els qui van adorar el Nadó una figureta que anomenen «el Captivat». És un pobre home, molt innocent, que es presenta amb les mans buides perquè està massa atrafegat amb la seva contínua distracció que consisteix a admirar tot el que veu, ja que realment està «captivat» per l'aspecte bo que ofereixen totes les coses. Tal com diu el villancet provençal:

«I el Captivat alçava els braços enlaire i deia:

— Déu meu, quina cosa més gran: un home que era desgraciat i arriba a ser feliç!

— Déu meu que bonic: un home que era mandrós i de cop i volta li vénen ganes de treballar!

— ¿Què és això? Parles de treball i en ta vida no has fet res!

— Que no he fet res? Mirava els altres i els animava. Els deia que eren bones persones i que feien grans coses!

— Però tu amb prou feines t'has cansat! I no has dut cap regal!

I la Mare de Déu li va dir:

— No els en facis cabal Captivat. Tu vas venir a la terra per a admirar. Has complert la teva missió i tindràs la teva recompensa. El món serà meravellós mentre hi haurà gent com tu capaça d'admirar».

CONTEMPLAR I VIURE O DEIXAR DE SER

Avui ja no tenim temps d'admirar ni de contemplar, avui: «sabem», «comprem», «correm»... i amb tanta saviesa i tant mercadeig i tantes corredisses ens anem quedant eixarreïts per dins; ja no anem darrera «el Sol Invicte», ara correm rera «l'Invicte Diner»... Algú ha dit que hem entrat en una fase de neopaganisme de la nostra societat.

Pels historiadors materialistes tot plegat no ha estat res: «L'home viu a la saga de mites divins i de personals satisfaccions i tant se val el nom que se'ls doni!». Diuen.

Però, per nosaltres cristians: ¿No hi haurà un raconet, una estoneta, un ambient... per contemplar el Misteri de Nadal talment que il·lumini el misteri de les nostres vides?. ¿Hem de llençar-nos a la carrera desenfrenada a la qual ens invita sensualment la nostre societat de consum? ¿Nosaltres, personalment i com a Església, no tenim res a dir-hi i a fer-hi davant del capgirament dels valors cristians, expressió de la fe en Crist que dona sentit a les nostres vides? ¿Hem de buidar el Misteri de Nadal de contingut cristià per posar-lo al servei dels festeigs d'hivern? ¿No tindrem prou força per aturar-nos, i amb nosaltres aturar aquest món foll, per contemplar Déu?

Pere FARRIOL i VINYES, prev.

Campanya d'acondicionament del local Casal Parroquial

Ara sí que podem dir que ha arribat al seu terme aquesta Campanya. Les obres d'acondicionament que hem anat seguint des d'aquest requadre són ja una cosa feta i acabada. El diumenge 21 de desembre, a la 1 del migdia, es va inaugurar oficialment l'Acondicionament.

L'acte va ser molt concorregut. La sala estava plena d'assistents. Hi havia la presència de totes les generacions que han passat pel Casal, i dels petits i dels joves que comencen a moure-s'hi. També hi eren presents representants de totes les entitats i organismes del poble.

El contingut de l'acte va ser interessant i molt emotiu. La primera part va consistir en una sèrie de parlaments sobre: el procés que ha seguit aquest acondicionament, l'estat de comptes, uns punts de consideració i el funcionament del Casal des d'aquest moment. Aquests parlaments els van fer membres de la Comissió Gestora. Després van parlar: un representant dels «Caps de Família», el delegat a Sta. Eulàlia de Joventuts, l'Alcalde, i el Vicari Episcopal de la Zona del Vallès Oriental.

La segona part, introduïda i dirigida per en Joan Dantí, va consistir en presentar una visió de la vida del Casal des del seu origen fins el moment present. Aquesta visió va ser presentada per 25 persones de totes les edats, representatives de totes les colles que han passat la seva joventut en el Casal. Uns pocs van fer només acte de presència, els altres van explicar curtament, o anècdotes, o consideracions, o vivències. Cal tenir en compte que en aquesta presentació hi havia persones que actualment no resideixen al poble.

La tercera part i última va consistir en convidar a tots els assistents a pastes seques i vi bo.

En conjunt va resultar un acte, com diem al començament, bonic, emotiu i interessant. Esperem que, com a resultat d'aquest acte, el Casal sigui estimat per tots, tothom es preocupi de donar-li vida i sigui un galó més pel poble de Sta. Eulàlia de Ronsana.

*La Revista Ronsana desitja a
lectors, subscriptors i anunciants
un bon Any 1976*

